

ІВАХІВ Орест Васильович

Випускник
факультету автоматики
(1968)

Професор кафедри приладів точної механіки Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології НУ «Львівська політехніка»

*Доктор технічних наук,
професор*

Народився 24 травня 1945 р. у м. Львові. Із золотою медаллю закінчив Львівську середню школу № 4, що відзначалася вимогливістю і мала в місті добру славу. Не пройшла повз дитячу увагу особлива поведінка та скромність педантичного шкільного лаборанта Марії Олександрівни, що працювала ще від часів передвоєнної української гімназії сестер-василіянок (і сама належала до цього монашого чину). Також у дитячій пам'яті закарбувалися нічні облави радянських спецорганів по львівських помешканнях, інтенсивне курсування в'язничних «воронків» у прилеглу до школи віллу, в якій засідала «тройка», поголоски щодо арештів випускного класу школи № 8 та юристів Левка Лук'яненка й Івана Кандиби.

В школі О. В. Івахіву легко давалася математика (з вдячністю згадуються вчителі-ентузіасти С. А. Шабайкевич, Н. Є. Зінич, О. О. Сладкіх та С. С. Матуляк), мав схильність до правничих наук, цікавився історією, мовами. Батьки досконало володіли декількома іноземними мовами: крім німецької (якою читали тексти, писані як латинськими, так і готичними літерами), польської та російської, ще й класичними — грецькою, латинською... На жаль, фаховість не стала перешкодою забороні на професію — матері довелося розпочинати свою вчительську кар'єру далеко від рідної домівки, аж під Варшавою (у міжвоєнному Львові роботи не надали), а після Другої світової батька (у своїх спогадах композитор М. Гнатишин тепло згадує його як кваліфікованого правника) звільнили з адвокатури як спеціаліста старої школи. Тож освоїв англійську, російську, польську мови. Загалом розуміє й інші слов'янські, намагається опанувати німецьку. Після шкільних занять протягом четвертого–одинадцятого класів із задоволенням працював на Львівській дитячій залізниці фактично на усіх посадах — від провідника до машиніста паровоза й тепловоза, диспетчера руху тощо.

Упродовж 1963–1968 рр. навчався у Львівському політехнічному інституті за спеціальністю «Інформаційно-вимірювальна техніка». Саме тоді у вищій завершення проведення експерименту з потужним чергуванням навчання та праці на робітничих посадах заводу «Теплоконтроль». Студентські роки припали на період певної політичної відлиги, — разом із групою активно відвідував численні виставки, концерти, театральні вистави, виїжджав на природу та в тривалі карпатські

прогулянки. У 1964 р. став учасником міжвузівського студентського хору «Гомін», що працював при Львівській консерваторії, а влітку 1965 р. пропагував українську пісню, музику та поетичне слово селами Гуцульщини. «Гомін», тижнями мандруючи Карпатами, збирав вщерть заповнені зали сільських клубів і давав чудові концерти. Зокрема, на початку серпня хор виступив біля пам'ятника Тарасу Шевченку в с. Шешори на Косівщині, офіційне відкриття якого було заборонено — подія, що збрала десятки тисяч людей і зафіксована в довідниках з новітньої історії України. Хоча хор безпідставно розпустили, він продовжував збиратися зі співами під Львівською філармонією, в Парку імені Івана Франка. Незабаром він влився у студентський хор політехніки. Довкола цього ядра гуртується молодь, організовуються поїздки історико-культурними місцями, такими як Берестечко, Крем'янець, Почаїв, Свірж, Олесько, Потелич, Крехів, Жовква, Гошів, Манява, Хотин та Кам'янець-Подільський, Маківка та Ключ, багатодні мандри Карпатами, казкові подорожі Дністром чи Серетом, Пслем чи Тетеровом та безліч інших захоплюючих та співочих подорожей, неформальні творчі приватні вечори поезії за участю авторів. На ці роки припадає і знайомство з багатьма цікавими особистостями, контакти з якими сприяли кристалізації власних переконань, утвердженню фундаментальних зацікавлень, громадянської позиції.

Після успішного закінчення інституту за сприянням доцентів С. С. Обозовського та Є. І. Шморгуна тодішній завідувач кафедри інформаційно-вимірювальної техніки доц. А. Я. Шрамков залишив О. В. Івахіва на кафедрі асистентом спільно із випускником паралельної групи Володимиром Зорієм. Разом юнаки почали цікаву навчальну співпрацю з корифеєм кафедри, видатним спеціалістом європейського рівня з приладів опору, доц. В. О. Кочаном. Незабаром за підтримки та ініціативи головного інженера Науково-виробничого об'єднання «Термоприлад» В. І. Лаха кафедра розгорнула активну науково-дослідницьку та проектну діяльність в галузі електротермометрії, до якої новий завідувач кафедри доц. Є. С. Поліщук залучив і молодих асистентів. На посаді асистента, а за сумісництвом — молодшого наукового співпрацівника Орест Васильович працював протягом 1968–1972 рр.

У 1973–1975 рр. навчався у цільовій аспірантурі Московського авіаційного інституту, одночасно працюючи

за сумісництвом на посадах молодшого наукового співробітника та провідного інженера. Цікава проблематика досліджень, доброзичливість та підтримка відомих спеціалістів у галузі телекомунікацій — проф. І. М. Телякова, доцентів (згодом професорів) І. Д. Калашнікова та Б. В. Рошдіна, сприяли освоєнню сучасних підходів до проектування багатоканальних вимірювальних систем аерокосмічних об'єктів.

Повернувшись у 1976 р. додому, продовжив працювати у Львівській політехніці: з 1976 до 1980 р. — асистентом, з 1980 до 1981 р. — старшим викладачем, з 1981 до 2002 р. — доцентом кафедри інформаційно-вимірювальної техніки, а, після захисту докторської дисертації, з червня 2002 р. й до сьогодні — завідувачем кафедри приладів точної механіки Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології, діяльність якої спрямована на освоєння мехатронних засобів, що об'єднують прецизійну механіку, мікропроцесорну техніку та інформатику.

Навесні 1994 р. за сприяння проф. Б. І. Стадника, як візитуєчий професор, протягом двох місяців перебував при факультеті електричної та комп'ютерної інженерії Торонтського університету (провінція Онтаріо, Канада).

Основний напрям наукових досліджень — інформаційна теорія вимірювань, теорія похибок, опрацювання вимірювальних сигналів, теорія кодування, багатоканальні засоби вимірювання, системи та мережі, нейронні мережі, мехатроніка.

Має понад 200 наукових праць, серед яких у співавторстві — один підручник з грифом Мінвузу УРСР та один підручник з грифом МОН України, два посібники з грифом МОН України, два посібники, рекомендовані Науково-методичною радою НУ «Львівська політехніка», дві монографії, 12 авторських свідоцтв та патентів на винаходи. Є співавтором затвердженої ВАК України Програми кандидатського іспиту зі спеціальності «Електричні вимірювання електричних та магнітних величин». Опубліковано та перекладено за кордоном понад 60 робіт.

О. В. Івахів — член двох спеціалізованих вчених рад із захисту докторських дисертацій та Вченої ради Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології, редколегій Вісника НУ «ЛП» «Автоматика вимірювання та керування» та Міжвідомчого науково-технічного збірника «Вимірювальна техніка та метрологія», журналу «Measurement, automation, monitoring» (Польща), наукового комітету Міжнародного семінару метрологів (Україна — Польща) та програмних комітетів низки міжнародних конференцій. Є експертом Міжнародної Центрально- та Східноєвропейської докторантської школи (Глівіце, Польща), експертом ДАК України, членом Інституту інженерів-електриків та електроніків (IEEE), членом Програмної ради електротехнічного факультету Сілезької політехніки, організованої за розпорядженням Міністерства науки та вищої освіти Польщі.

Нагороджений Грамотою Міністерства вищої та середньої освіти УРСР (1968), грошовою премією Міністерства вищої та середньої освіти СРСР за впровадження нової техніки (1975), відзнакою «Відмінник освіти України» (2008), пам'ятковими медалями Товариства польських інженерів (імені проф. Володимира Круковського — 2011 р. та проф. Романа Дзіслевського — 2015 р.), Почесною грамотою НУ «Львівська політехніка» (2002, 2005, 2007).

ІВАХІВ Ярема Орестович Випускник Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології (2004)

Керівник філії
ТОВ «МЕТРО Кеш енд Кері
Україна» (м. Львів)

Народився 31 жовтня 1981 р. у м. Львові. Як і батько — проф. Орест Васильович Івахів, навчався у Львівській середній школі № 4, відвідував заняття на Дитячій залізниці та співав у хорі «Дударик». Мати — викладач музики й хоровий диригент Олександра Омелянівна Івахів (Тарнавська).

В юнацькі роки був учасником Української скаутської організації «Пласт». «Пласт» виховав у хлопцеві такі важливі для дорослого життя риси характеру, як справедливість, організованість, цілеспрямованість, здатність самому приймати важливі рішення, відповідальність.

Тато для Яреми є прикладом у всьому, тому хлопець з самого дитинства намагається бути на нього схожим. Зовсім не дивно, що після закінчення школи вибір вищого навчального закладу припав саме на Інститут комп'ютерних технологій автоматики та метрології Львівської політехніки, магістратуру якого Я. О. Івахів закінчив з відзнакою. Другу освіту здобув у Інституті післядипломної освіти за спеціальністю «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності» також при Національному університеті «Львівська політехніка».

Ще з дитинства Ярема Орестович дуже активний та прагне до постійного самовдосконалення. Так, в 1999 р., під час навчання в університеті, почав працювати в Ресторані швидкого харчування «МакДональдз», де через шість років став наймолодшим його директором.

У 2006 р. продовжив свою кар'єру в ТОВ «МЕТРО Кеш енд Кері Україна», де був призначений на посаду директора торговельного центру (теж ставши на той час наймолодшим у цій мережі керівником). Готував до відкриття торговельні центри у Кривому Розі та Рівному, останній очолював упродовж трьох років. За роки роботи у «МЕТРО Кеш енд Кері Україна» розвивав проекти з управління та розвитку бізнесу в головному офісі компанії у Києві та на Сході України; очолював торговельні центри у Рівному, Житомирі та Львові.

Отримав нагороду в номінації «Гордість міста» (Рівне, 2007 р.) та Почесну грамоту від Української торговельної асоціації.

Захоплюється рибальством, гірськими нартами, плаванням, трохи музикує, полюбляє активний відпочинок на природі, а також приділяє багато вільного часу бджолярству, любов до якого ще змалечку прищепив дідусь Омелян.